

JAMES PATTERSON
ȘI CHRIS GRABENSTEIN

TOCILARII,
ÎMPREUNĂ PENTRU
TOTDEAUNA

Ilustrații de CHARLES SANTOSO
Traducere din limba engleză de Ioana Radu

corint junior

Redactare: Roxana Dragne
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

BEST NERDS FOREVER

By James Patterson and Chris Grabenstein

Copyright © 2021 by James Patterson

Illustrations by Charles Santoso

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through
Gaal Literary Agency.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.
www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES

Tocilarii, împreună pentru totdeauna / James Patterson,
Chris Grabenstein ; trad. din lb. engleză de Ioana Radu.
- București : Corint Junior, 2022

ISBN 978-973-128-820-8

I. Grabenstein, Chris

II. Radu, Ioana (trad.)

821.111

CAPITOLUL 10

ÎNTR-UN FINAL, TREC PRIN UȘĂ și intru în locul care în ultimii treisprezece ani mi-a fost *acasă*.

Din hol se intră în sufragerie. *Hai, pășește cu încredere*, băiete, cu tine vorbesc, deșteptule, *singurul mort într-o casă plină de viață*.

Acum îmi vin în minte toate diminețile de Crăciun. Montam mereu bradul în sufragerie, chiar în fața ferestrei mari, care dă spre stradă. Cum am spus și mai devreme, aveam mereu un brad artificial, decorat doar cu luminițe led, care nu se supraîncălzesc niciodată. Brazii adevărați, decorați cu becuri multicolore ca odinioară, sunt un pericol de incendiu. La fel și prelungitoarele, sau încălzitoarele de cameră, sau orice intră în categoria lucrurilor cu specific de iarnă.

O să-mi lipsească Crăciunul. O să-mi fie dor chiar și de parfumul de cameră, cu miros de pin, pe care mama îl ascundea în spatele bradului.

Nu e nevoie să mă uit la ceas ca să știu că este 5.30.

Mama, tata și fratele meu mai mic, Charlie, sunt la masă în camera de zi, chiar lângă sufragerie. Mi-roase a macaroane cu brânză. Noi n-am mâncat niciodată macaroane. Probabil că vecinii și prietenii le-au adus de mâncare. Drăguț din partea lor. Oamenii sunt tare drăguți, dar, ca să fiu sincer, n-am observat până acum.

— Vrei o chiflă? îl întreabă mama pe tata.

— Nu, mulțumesc.

— Îmi dați sarea? spune Charlie.

— Folosește-o cu măsură, îi zice tata, în timp ce îi dă solnița mică, argintie. Prea multă sare crește tensiunea arterială.

— Plus că reține apă, adaugă mama.

Da, știu ce crezi. *Frate, părinții tăi sunt super stricți. Niciun cățel în lesă nu e ținut așa din scurt.*

Nu pot decât să-ți spun: *Hei, lasă-i în pace, tocmai le-a murit fiul cel mare.*

Părinții mei nu sunt oameni răi. Sunt doar foarte precauți.

Sunt îmbrăcați tot în hainele de la înmormântare, deci probabil e încă sâmbătă.

— Am uitat să spunem rugăciunea, zice mama, lăsând furculița jos.

Apoi își dau mâinile și formează un cerc în jurul mesei. Îmi dau seama că cercul ăsta e mult mai greu de format fără mine. Are un mare gol în mijloc.

În încercarea de a forma cercul, care o face să se întindă peste masă, mama începe să plângă din nou.

— Săracul Finn, spune ea cu blândețe.

— Și mie mi-e dor de el, suspină Charlie.

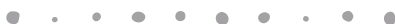
Tata își trage scaunul, împachetează frumos șervetul, și-l pune în poală, apoi își îndreaptă spatele. Când reușește în sfârșit să își stăpânească emoțiile, adaugă:

— N-ar fi trebuit să se întâmple asta!

Nici nu vă imaginați ce dor îmi e să fiu aici, cu voi.
Cred că îmi lipsiți mai mult decât vă lipsesc eu vouă.

CAPITOLUL 11

DAR TATA NU SE OPREȘTE AICI.

— Trebuia să aibă mai multă grijă. I-am spus mereu lui Finn să fie precaut.

— Da, dragul meu, așa e, i-ai spus, aprobă mama din cap tristă.

— Sigur că nimeni nu mă ascultă pe mine. Scuze, dar cunosc cifrele, e treaba mea să știu ce riscuri implică viața.

Tata lucrează la una dintre cele mai mari companii de asigurări. Este ceva ce se cheamă „statistician”. Cu ce se ocupă? Păi, se folosește de statistici pentru a determina, în medie, când va muri cineva, sau când își va distruge mașina, sau dacă îi va arde cuiva casa din temelii. Și apoi, folosindu-se de magia statisticilor, estimează impactul financiar pe care îl vor avea aceste tragedii.

— N-ar fi trebuit să moară așa de tânăr, continuă tata. Sigur, la copii și adolescenți e cea mai crescută

rată de accidente provocate de mersul pe bicicletă: aproximativ o treime. Corect. Dar nu mor. Moartea într-un accident de bicicletă e mult mai întâlnită la adulții între cincizeci și cincizeci și nouă de ani.

Așa face tata față emoțiilor: le îngroapă sub un munte de date și cifre. E foarte bun la statistici, are câte una pentru orice ocazie. De exemplu, știai că pescuitul este cea mai periculoasă activitate din America? Stai să vezi cifrele pe care ni le-a împărtășit tata într-o seară când mâncam bastonașe de pește: Rata accidentelor fatale la locul de muncă este mult mai ridicată pentru pescari decât pentru orice alte categorii de muncitori, precum șoferi de tir, constructori, instalatori de linii electrice sau chiar mineri.

Tatei i se prăbușesc umerii dintr-odată, iar din ochi îi țâșnesc lacrimi.

În timp ce prietenii mei se folosesc de umor ca să facă față tristeții, tata încearcă același lucru cu statisticile. Mă tem însă că zidul lui de apărare, format din numere, tocmai s-a prăbușit.

— Mi-e dor de el, adaugă el sfâșiat de durere, mi-e dor de Finn. De băiatul meu.

Apoi izbucnește în plâns, îngropându-și fața în palme.

Charlie se sperie. Tatăl nostru nu plânge. Sarcina asta îi revine de obicei mamei mele. Acum însă, tata nu se poate opri din jeli. O clipă mai târziu, mama și Charlie încep și ei să plângă.

Cum crezi că e să-ți vezi fratele mai mic cu ochii în lacrimi, știind că tu ești de vină? Nu există pe lume ceva mai îngrozitor.

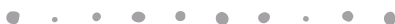
Nu mai rezist să-i văd așa. E prea trist, mult prea trist.

Așa că plec de lângă masă și-mi fixez privirea pe o poză înrămată, cu bunicul McAllister. Stă agățată pe zidul cu alte poze de familie. Unele sunt antice și de demult, decolorate și îngălbenite. Figurile care mă privesc din fotografii sunt ale unor irlandezi – strămoșii noștri: clanurile McAllister și O'Keefe (mama e din familia O'Keefe). N-am nici cea mai vagă idee cine sunt jumătate dintre figurile astea, dar probabil că o să-i cunosc cât de curând.

Apoi, dintr-odată, portretul bunicului McAllister începe să se miște.

CAPITOLUL 12

- EȘTI PREGĂTIT SĂ MERGEM, Finnegan? mă întreabă bunicul din spatele ramei. Ți-ai încheiat socotelile?

Mă panichez. Normal ca portretul vorbitor al unei rude moarte mă bagă în sperieți.

— Poate, îi răspund, adică, de fapt nu, nu sunt pregătit deloc. Încă mai am lucruri de făcut. Chestii pe care trebuia să le fi făcut cu mult timp în urmă.

Bunicul McAllister iese din poză și se uită de sus la familia lui – la fiul, nora, și singurul nepot în viață, Charlie. Toți plâng, măcinați de durere. Iar eu sunt vinovatul principal.

— N-ai făcut destul? mă întreabă bunicul.

Îmi fac curaj, cât să îndrăznesc să pun o întrebare.

— Bunicule?

— Ce este?

— De ce e tata așa? De ce-i atât de speriat, te-mându-se mereu de viață?

— Are el motivele lui, îmi răspunde bunicul.
Atât.

Face un semn cu mâna lui osoasă, iar zidul din
spate se transformă într-un tunel scaldat în lumină.

— A venit momentul să părăsești locul ăsta,
spune el. Hai cu mine.

Apoi se întoarce și se îndreaptă către tunel.

Îmi dau seama că trebuie să mă hotărâsc rapid.

Aș putea să pășesc acum în tunel, alături de bu-
nicul, și să mă întâlnesc cu toate rudele din pozele

de familie de pe zid. Aș putea, așa cum spunea preotul, să merg mai departe și să primesc recompensa divină, oricare ar fi ea.

Sau aș putea continua să-mi bântui prietenii și familia, ca o fantomă, până când voi fi gata de plecare. Până când termin ce-oi avea de rezolvat, treburile alea care mă țin pe loc, agățându-mă de o viață la care știu prea bine că trebuie să renunț.

Dintr-odată, tata bate cu pumnii în masă. Vesele se cutremură, cuburile de gheață din paharele cu apă se ciocnesc între ele.

— De ce a fost Finn așa de fraier? Ce i-a trebuit să facă o cascadorie atât de prostească? Să ncerce să sară cu bicicleta peste parapetul de piatră, ca într-un joc pe calculator? Ce-o fi fost în mintea lui?

Ăăă, zic eu în mintea mea, *dar tată, nu a fost deloc așa, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel!*

Dar, evident, eu sunt singurul care știe asta.

Și atunci îmi vine o idee.

Trebuie să-mi investighez accidentul. Trebuie să gădesc criminalul. Pentru că trebuie să-i arăt cumva tatei, și lumii întregi deopotrivă, că n-am murit de fraier ce sunt.

Un maniac vitezoman, ieșit direct din romanele lui Stephen King, m-a urmărit și m-a scos de pe Ridge Rim.

O să le-o dovedesc.

N-am nici cea mai vagă idee *cum* o s-o fac, dar o să reușesc, chiar dacă ăsta e ultimul lucru pe care îl fac.

Și, ce să vezi, chiar este ultimul lucru pe care-l mai fac vreodată.

— Scuze, bunicule! îi strig în timp ce el se îndepărtează din ce în ce mai mult. Nu vin cu tine. Trebuie să rămân aici ca să-mi găsesc criminalul.

Bunicul continuă să meargă prin tunel.

Lumina dispare.

Și rămân pe cont propriu.